

KÖVETKEZIK A SZÜNET UTÁN

Néhány évvel később

Napok óta egy emberként figyelte az országot, ahogyan Shaiana elsírja magát. Hallották elcsukló hangját, ahogy igyekezett befejezni a megkezdett mondatot.

– Annyira szeretném. Nagyon, nagyon szeretném. Mindig is csak erre vágytam. Kislánykorom óta... Ez az én... az én...

Nem sikerült. Cserbenhagyták a szavak. Az ajka megremegett, az orrcimpája kitágult, és a szeme könnybe lábadt. Fájdalmasan összeszorította a szemét, és kipréselt egy csillogó könnycseppet.

Csak egyetlen apró könnycseppet, de micsoda cseppet! Ennél jobban agyonelemzett könnyet aligha látott a világ. A történelem során kevés könnycseppet láttak ennyien és ennyiszor. Shaiana vastagon festett alsó szempilláján újra meg újra megremegett egy pillanatra, mielőtt legördült volna, végigszántva az immár országSZerte ismert selymes arcocskán, keskeny sávot hagyva maga után a vastag pirosítórétegen, amellyel a sminkes hiába igyekezett elfedni Shaiana remegő arcának alig látható szépséghibáit.

Több millió ember itta magába mohón a látványt az utolsó szünet előtt, és az azt megelőző szünet előtt is. Már a program kezdetekor láthatták, sőt a beharangozókból is, amelyeket az este korábbi szakaszában sugároztak. Akiknek volt kábeltévéjük, azok már közel egy hete szemlélhették ezt a könnycseppet, és a szemcsésre nagyított, kimerevített filmkocka még a sajtóban is feltűnt. Aki akarta, letölthette a mobiltelefonjára a *Bomba Hang* internetes oldalán megtalálható „Előzetesek” menüpont alatt.

Ám egészen eddig, a nagy felhajtás dacára, a könny csak egy jövőbeni ígéret volt, egy csepp, amely Keely, a műsorvezető, unásig ismételt szavai szerint „következik a szünet után”.

Következik a szünet után: Shaiana nem bírja tovább.

Következik a szünet után: Shaiana közel a széteséshez.

Shaiana álma rémálommá válik? Többek között ezt is megtudhatják a szünet után.

Szóval a könnycsepp épp csak megrezzent. Egy alig könny: jelen volt, mindenki ismerte már, mégis várakozó könnyecske. De most végre megérkezett. Többet nem a „következik a szünet után” könny, hanem hirtelen valóságos, tiszta könny, mely elindult útjára. És most először (de minden bizonnyal nem utoljára) a milliós nézősereg láthatta, amint eltűnik Shaiana kinyújtott ujjának szögletes, fehér műkörme alatt, ahogy a lány az állát Keely csodásan sovány vállára hajtotta, és sehogy sem sikerült a keresett szót megtalálnia.

– Annyira szeretném – ismételte. – Nagyon, nagyon szeretném. Mindig is csak erre vágytam. Kislánykorom óta... Ez az én... az én...

Ez az utolsó nyelvi akadály kifogott rajta, Shaianán úrrá lettek az érzelmek, és a szavak cserbenhagyták.

– Az álmod? – próbált Keely segíteni. – Ez az álmod? Ezt próbálsz elmondani nekünk? Hogy ez az álmod?

– Igen, Keely – szípigott Shaiana. – Ezt. Ez az álmodom.

Keely szoláriumbarna, inas karja átfogta Shaiana vállát. Ebben a pillanatnyi összeborulásban igazi kontrasztot alkottak: az aranyló lány és az álmodó lány. Kissé kényelmetlennek tűnt a póz, mert Shaiana karja (amit felemelt, hogy letörölje a híres könnycseppet) beszorult Keely csontos ölelésébe. Shaiana keze Keely hónaljában nyugodott, míg Keely foga nekikoccant Shaiana hatalmas karika fülbevalójának. Mintha egyik nő sem vette volna észre, milyen kínos a helyzet, vagy ha igen, akkor nem érdekelte őket. Túl magasra hágtak az érzelmek. Szinte elviselhetetlenül magasra.

– Ez az, csajszi – suttogta Keely. – Adj bele mindent, csajszi.

– Az lesz... – szípigott Shaiana, a szemét az égnek emelte, mondhatni a csillagokra, ha nem lett volna nappal, és nem egy stúdióban ácsorogtak volna. – Isten megadta nekem ezt az esélyt, és én élni fogok vele. El fogják dobni az agyukat.

CALVIN SIMMS

Néhány hónappal az előbbi eset előtt az egyik agy, melyet Shaiana szerint a gazdája el fog dobni a produkciója láttán, épp a felrobbanás szélén állt, mert Calvin Simms – a szóban forgó agy tulajdonosa – arra a megdöbbenő felismerésre jutott, hogy ő, a vérbeli manipulátor, a pasas, aki egyetlen szempillantással fel tudta mérni a vele szembenálló ember minden tulajdonságát, besétált egy csapdába. Calvin mindig is szentül hitte, hogy bárkin keresztüllát. Mint kiderült, bárkin, csak épp a saját feleségén nem.

– Elválni?

– Igen, Calvin – dorombolta szexi, érzéki délies akcentussal amerikai felesége, akit alig két hete vett el. – Válni akarok.

A London belvárosában terpeszkedő palota halljában álltak. Calvin egészen mostanáig szentül meg volt győződve arról, hogy ez a hely lesz az ő és Dakota szerelmi fészke. Körülöttük tucatnyi, egymáshoz illő koffer és bőrönd. A két sofőr, akik segítettek nekik behordani a poggyászt, épp az imént csukták be maguk mögött a bejárati ajtót. Calvin alig két perce emelte át az asszonyt a küszöb felett, ahogy illik. Az útlevele még mindig a zsebében lapult. Még mindig rövidnadrágot és szandált viselt, s most különösen nevetségesnek érezte magát annak a felismerésnek a fényében, hogy a mézeshetek igen határozottan véget értek.

– De csak két hete vagyunk házasok! – kiáltott.

– Jaj, édesem, hidd el, nekem egy évnek tűnt – búgta Dakota.